

УДК 349.2

Ольга Володимирівна Веклюк,

ад'юнкт Харківського національного університету внутрішніх справ

ЩОРІЧНА ОСНОВНА ВІДПУСТКА ПРАЦІВНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Відпочинок поряд з працею є основним соціальним становищем, у якому людина перебуває все своє життя, за винятком дитячого віку. Праця обов'язково повинна чергуватись з відпочинком. Адже без відпочинку людина втрачає здатність плідно працювати.

Право працівника поліції на відпочинок – Конституційне право, на яке, відповідно до ст. 45 Конституції України, має право кожен хто працює [1]. Це положення знайшло своє відображення та деталізацію і у Кодексі законів про працю України, Законі України «Про відпустки», Законі України «Про Національну поліцію». Таким чином, принцип «право на відпочинок працівникам Національної поліції» має суттєве значення у системі принципів сучасного трудового права, а відпустка є одним із першочергових способів його реалізації.

Відпустка – це є встановлений законом або на його основі календарний період, протягом якого працівник вільний від виконання своїх трудових обов'язків і має право використовувати її на власний розсуд або за призначенням. Вона надається, як правило, за відпрацьований робочий рік і при цьому зберігається місце роботи, і у передбачених законом випадках – заробітна плата. Робочий рік обчислюється з дня укладення трудового договору [2, с. 294].

Законодавцем передбачено надавати відпустки для різних цілей. Так, для відновлення працездатності і для відпочинку надаються щорічні оплачувані відпустки, які в свою чергу діляться на основні та додаткові; за станом здоров'я, за сімейними обставинами та ін.

Таким чином, щорічна відпустка – це гарантоване законом певне число вільних від роботи днів (крім вихідних, неробочих святкових днів), що надається щороку всім працівникам для безперервного відпочинку і відновлення працездатності із збереженням місця роботи (посади) і заробітної плати.

Основна відпустка – це така відпустка, право на яку мають всі працівники. Це є відмінністю основної відпустки від усіх інших. Для одержання інших видів відпусток необхідні спеціальні підстави для їх одержання.

Відповідно до ст. 75 Кодексу законів про працю України та ст. 6 Закону України «Про відпустки» щорічна основна відпустка надається працівникам тривалістю не менш як 24 календарних дні за відпрацьований робочий рік, який відлічується з дня укладення трудового договору. При цьому, право працівника на щорічну основну відпустку повної тривалості у перший рік роботи настає після закінчення шести місяців безперервної роботи на даному підприємстві [3; 4].

Тобто, за загальним правилом – для того, що отримати щорічну основну відпустку, працівник повинен офіційно пропрацювати на підприємстві не менше шести місяців.

Працівники Національної поліції є спеціальним суб'єктом трудових правовідносин. Тому реалізація права на щорічну відпустку таким працівникам регулюється Законом України «Про Національну поліцію».

Тому згідно ст. 92 Закону України «Про Національну поліцію» поліцейським надаються щорічні чергові оплачувані відпустки в порядку та тривалістю, визначених цим Законом. Поліцейському надаються також додаткові відпустки у зв'язку з навчанням, творчі відпустки, соціальні відпустки, відпустки без збереження заробітної плати (грошового забезпечення) та інші види відпусток відповідно до законодавства про відпустки[5].

Порядок обчислення такої відпустки передбачається ст. 93 цього Закону. Тривалість відпусток поліцейського обчислюється подовово. Святкові та неробочі дні до тривалості відпусток не включаються. Тривалість щорічної основної оплачуваної відпустки поліцейського становить тридцять календарних днів, якщо законом не визначено більшої тривалості відпустки [5].

Право на щорічну відпустку виникає у поліцейського з першого ж дня служби, проте для фактичного її отримання поліцейський повинен мати певний стаж служби у поліції – відповідно до ч. 4 ст. 93 Закону України «Про Національну поліцію» тривалість чергової відпустки у році вступу на службу в поліції обчислюється пропорційно з дня вступу до кінця року з розрахунку однієї дванадцятої частини відпустки за кожен повний місяць служби.

Особливий характер службової діяльності працівників поліції обумовлюють надання їм подовжених основних щорічних відпусток, що є додатковою гарантією їх соціального захисту та своєрідною компенсацією за складність та напруженість їх роботи.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України : закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Мельник К. Ю. Трудове право України : підручник. Харків : Діа плюс, 2014. 480 с.
3. Кодекс законів про працю України : закон України від 10.12.1971 № 322-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08> (дата звернення: 18.04.2019).
4. Про відпустки : закон України від 15.11.1996 № 504/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 2. Ст. 4.
5. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40–41. Ст. 379.
Одержано 23.04.2019

*

УДК 351.741

Тетяна Валеріївна Гавриленко,

слухач магістратури факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

ЩОДО СУПЕРЕЧНОСТІ ОБМЕЖЕННЯ БУТИ ПОЛІЦЕЙСЬКИМ ВІДПОВІДНО ДО П. 4 Ч. 1 СТ. 61 ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО НАЦІОНАЛЬНУ ПОЛІЦІЮ»

Відповідно до ст. 22 Конституції України конституційні права і обов'язки гарантуються і не можуть бути скасовані [1]. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Виходячи із законодавства, яке регулює діяльність осіб, які займають посади у органах державної влади ми знаємо, що при прийнятті на дану посаду особа повинна відповідати певним критеріям. Це стосується і особи, яка має намір стати поліцейським.

У ст. 61 Закону України «Про національну поліцію» зазначено перелік обмежень, які не дають права бути поліцейським. З юридичної точки зору обмеження, яке зазначене у п. 4 ч. 1